

Arrest

nr. 119 978 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. *De thans bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:*

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde [...] van nationaliteit : Jordanië

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn echtgenote vroegen op 06.03.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij zijn aanmelding een paspoort van Jordanië met nummer K656652, afgegeven op 16.02.2010 en geldig tot 15.02.2015, en een op 19.05.2005 te Jordanië afgegeven rijbewijs voor. Het paspoort is voorzien van een door de Poolse consulaire diensten te Amman op 26.02.2013 afgegeven visum (n° 002374905), dat geldig is voor een verblijf van vijftien dagen tussen 01.03.2013 en 15.03.2013. De betrokkene werd gehoord op 06.03.2013 en verklaarde dat hij op 03.03.2013 rechtstreeks van Jordanië naar België reisde met zijn eigen paspoort, voorzien van het door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum.

Omdat de betrokkene op het ogenblik van zijn asielaanvraag in bezit was van een geldig door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum werd op 12.04.2013 een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 31.05.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij al eens eerder in België was en hij in België een Irakees leerde kennen. Hij uitte tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat hij in Polen niemand kent en daar nooit is geweest.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrekken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds gemeld stelde de betrokkene bezwaar te hebben tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat hij in Polen niemand kent en daar nooit is geweest. Het loutere feit dat hij naar eigen zeggen in Polen niemand kent en in België wel is geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Ook het feit dat hij niet in Polen is geweest is niet relevant, gezien de verantwoordelijkheid van Polen voortkomt uit het afgeven van een visum. De betrokkene uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, Polen stemde met het akkoord van 31.05.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke

beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor op 06.03.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene aan Polen zouden verhinderen of dat hij bij overdracht vanwege redenen van gezondheid risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Polen de nodige zorgen en opvang zal kunnen verkrijgen. Een overdracht aan Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

1.2. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [...]

van nationaliteit : Jordanië

die een asielaanvraag ingediend heeft

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot vroegen op 06.03.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij haar aanmelding een paspoort van Jordanië met nummer K190491, afgegeven op 17.02.2009 en geldig tot 16.02.2014; een op 12.05.2003 te Jordanië afgegeven rijbewijs en een op 01.11.2011 afgegeven huwelijksakte voor. Het paspoort is voorzien van een door de Poolse consulaire diensten te Amman op 26.02.2013 afgegeven visum (n° 002374903), dat geldig is voor een verblijf van vijftien dagen tussen 01.03.2013 en 15.03.2013. De betrokkene werd gehoord op 06.03.2013 en verklaarde dat ze op 03.03.2013 rechtstreeks van Jordanië naar België reisde met haar eigen paspoort, voorzien van het door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum.

Omdat de betrokkene op het ogenblik van haar asielaanvraag in bezit was van een geldig door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum werd op 12.04.2013 een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 31.05.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag. De op 16.06.2013 in België geboren zoon van de betrokkene valt met toepassing van artikel 4(3) van Verordening 343/2003 onder de verantwoordelijkheid van Polen, de Lidstaat die verantwoordelijk is voor de Lidstaat van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België op aanraden van derden en omdat een Iraakees in België kent.

Ze uitte tijdens haar verhoor bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat ze naar eigen zeggen vernam dat Polen geen Engels spreken en nooit in Polen is geweest,

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds gemeld stelde de betrokkene bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat ze naar eigen zeggen vernam dat Polen geen Engels spreken en nooit in Polen is geweest. Dat men in Polen geen Engels zou spreken is de overtuiging van de betrokkene en kan geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Ook het feit dat ze niet in Polen is geweest is niet relevant, gezien de verantwoordelijkheid van Polen voortkomt uit het afgeven van een visum. De betrokkene uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, Polen stemde met het akkoord van 31.05.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor op 06.03.2013 geen melding van gezondheidsproblemen, maar gaf ze te kennen zwanger te zijn. De betrokkene schonk op 16.06.2013 te Verviers het leven aan een zoon. We merken op dat de betrokkene ook na het verhoor tijdens haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene of van haar kind aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kind bij overdracht vanwege redenen van gezondheid risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Polen de nodige zorgen en opvang zal kunnen verkrijgen. Een overdracht aan Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van "de artikelen 2 (i), 7, 10 en 15 van de Dublin II Verordening". Verzoekers betogen dat het duidelijk is dat de verwerende partij op geen enkel vlak de eenheid van het gezin nastreeft, nu de zus van verzoekster in België verblijft en men in de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar diens dossier. Het is verder duidelijk dat verzoekers via België op het Schengengrondgebied zijn aangekomen nu in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld dat ze rechtstreeks vanuit Jordanië per vliegtuig zijn gearriveerd. Zelfs als België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag kan de dienst Vreemdelingenzaken toch op elk ogenblik beslissen om de asielaanvraag toch te behandelen op basis van de soevereiniteitsclausule. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk dat de Belgische autoriteiten hen naar Polen willen laten overbrengen.

2.1.2. Artikel 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de zogenaamde Dublin II Verordening, waarnaar verzoekers verwijzen, bepaalt:

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

"gezinsleden": voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;"

Verzoekers kunnen zich niet op deze bepaling, en evenmin op artikel 7 van de bedoelde verordening beroepen, nu broers en zussen niet vallen onder de definitie van "gezinsleden". De verwerende partij had dan ook geenszins de verplichting om dienaangaande te motiveren.

2.1.3. Verzoekers verwijzen verder naar artikel 10 van de voormelde Dublin II Verordening en stellen dat deze bepaling had moeten worden toegepast. België is op grond ervan verantwoordelijk, nu verzoekers met een vliegtuig vanuit Jordanië rechtstreeks naar België zijn gekomen. Zij kunnen hierin echter niet worden bijgetreden. Immers, in de bestreden beslissingen wordt toepassing gemaakt van artikel 9(2) van de Verordening op grond van het feit dat verzoekers in het bezit waren van een geldig visum, afgegeven door de Poolse consulaire diensten in Amman. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Artikel 9 (2) luidt als volgt:

"Artikel 9

[...]

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere

lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Zowel artikel 9 als artikel 10, waarnaar verzoekers verwijzen, zitten vervat in Hoofdstuk III van de Verordening, met de titel “*Rangorde van de criteria*”. Verzoekers maken, gezien de vaststellingen aangaande hun visum, geenszins aannemelijk dat deze rangorde niet zou moeten worden gerespecteerd en artikel 9(2) verkeerdelijk zou zijn toegepast.

2.1.4. Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Uit deze bepaling blijkt dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (*in casu* België) op verzoek van een andere lidstaat een asielverzoek kan behandelen mits toestemming van betrokkenen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Poolse autoriteiten een verzoek zouden hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoekers om humanitaire redenen in België te behandelen. Voorts is niet voorzien in een initiatiefmogelijkheid van de asielzoeker zelf, zodat niet anders dan kan worden vastgesteld dat de voormelde bepaling niet geschonden kan zijn.

2.1.5. In zoverre verzoekers wijzen op de soevereiniteitsclausule en stellen dat de verwerende partij deze perfect had kunnen toepassen, dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.
3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.
4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 3.1. voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin II Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2. (*“de soevereiniteitsclausule”*) stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd

vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielerzoek. Verzoekers tonen dan ook geen onwettigheid op deze gronden aan.

2.1.6. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt een schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die *"uitdrukkelijk [vermeldt] dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissing die genomen worden aangaande vreemdelingen en de soevereiniteitsclausule uit Verordening 343/2003"*. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing met geen woord rept over hun persoonlijke situatie zoals het feit dat zij problemen kenden in het land van herkomst omwille van hun huwelijk en dat vrouwen en vooral zij die een hoofddoek dragen gediscrimineerd worden, dat men uit het oog verliest dat verzoekster een zus in België heeft en dat verzoekers niet naar Polen kunnen gaan om hun asielaanvraag daar te laten behandelen. Wat dit laatste argument betreft wijzen zij erop dat er in Polen discriminatie is van vrouwen, dat men racistisch is ten opzichte van islamitische personen met een hoofddoek en dat de opvangmogelijkheden er erbarmelijk zijn, dat zij deze redenen wel degelijk hebben aangehaald tijdens het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken zodat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen verklaringen deed met betrekking tot de opvang in Polen dit niet correct is. Verder betogen zij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij de nodige opvang en omkadering zullen genieten in Polen, zonder daarover concreet te zijn, terwijl zij stukken voorleggen waaruit blijkt dat er geen garanties zijn op een correcte behandeling van de asielaanvraag en moslimvrouwen een groot risico op discriminatie lopen. De inhoud van de arresten en rapporten, waarnaar verzoekers verwijzen kunnen, zo stellen zij, in huidig verzoekschrift geheel hernomen worden. Men zal de asielaanvraag van verzoekers niet behandelen zoals men dat in België zou doen en er zijn geen garanties op een ernstig onderzoek.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Een zelfde verplichting vloeit voort uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.3. In zoverre verzoekers stellen dat men geheel uit het oog heeft verloren dat verzoekster hier een zus heeft kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Voorts, waar zij verwijzen naar de problemen in hun land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat deze problematiek niet aan de orde is in het kader van een beroep tegen een beslissing die betrekking heeft op het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat hieromtrent moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissingen.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers voeren aan dat zij niet naar Polen kunnen gaan omdat vrouwen er worden gediscrimineerd, men racistisch is ten opzicht van islamitische personen en hoofddoeken, en omdat de opvangmogelijkheden er erbarmelijk zijn. Zij stellen dat zij hierover wel degelijk verklaringen hebben afgelegd.

Uit de gegevens van het administratief dossier, en meer bepaald uit de zogenaamde Dublinverhoren waaraan beide verzoekers werden onderworpen, blijkt het volgende:

Verzoekster, gevraagd naar de redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet om haar overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, antwoordde: *“De mensen die mij aanraadden naar België te komen, vertelden mij ook dat de Polen geen Engels spraken. Ik spreek goed Engels. Ik ben nooit eerder in Polen geweest.”* Verzoeker antwoordde, op diezelfde vraag: *“Ik heb bezwaar omdat ik in Polen niemand ken en er nooit ben geweest”*.

Nu beide gehoren werden gevoerd met behulp van een tolk en de verzoekende partijen allebei het gehoorverslag ondertekenden, is de Raad van oordeel dat zij, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel en in weerwil van wat zij thans in het verzoekschrift stellen, bij de verwerende partij geen gewag maakten van de redenen die zij in hun verzoekschrift wél menen te kunnen opwerpen en die zij liëren aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Derhalve kan niet anders dan worden vastgesteld dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Aangezien zij ten aanzien van de verwerende partij nooit eerder gewag maakten van discriminatie, racisme en de erbarmelijke opvang van asielzoekers in Polen, kunnen zij de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade duiden bij gebrek aan enige indicatie hun thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door verzoekers aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu in die zaak verzoekers tijdens het gehoor wel degelijk onmiskenbaar hadden verklaard en toegelicht dat en welke problemen zij hadden ondervonden in Polen, hetgeen *in casu* niet het geval is en zelfs niet kan zijn, nu verzoekers beiden verklaren nooit in Polen te zijn geweest. Een schending van de motiveringsplicht is op de voormelde gronden niet aangetoond.

Verzoekers beperken zich voorts tot een algemene verwijzing naar de door hen bij het verzoekschrift gevoegde rapporten van UNHCR, maar, zoals hierboven al blijkt, volstaan deze geenszins om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM nu verzoekers geen concrete gegevens betrokken op hun zaak hebben aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht zou hebben besteed. Een verwijzing naar de slechte opvang van asielzoekers is *in casu* dan ook te algemeen om gewag te kunnen maken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verder maken verzoekers geenszins aannemelijk dat een mogelijke discriminerende behandeling *in casu* gelijk kan worden gesteld met een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Waar zij ten slotte stellen dat er geen garanties zijn op een ernstig onderzoek van hun asielaanvraag, dient erop te worden gewezen dat dit niet meer dan een blote bewering is die geen steun vindt in de stukken van het dossier en evenmin in de door verzoekers bijgebrachte stukken.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat, terwijl artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en terwijl diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt er toe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), *in casu* geen dergelijk begin van bewijs voorhanden is, zoals dat ook reeds genoegzaam in de bestreden beslissingen werd gemotiveerd, noch enige aannemelijke verklaring voor dat ontbreken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS